הסביון

מאת קמביז קאקוואנד

איור - ראשין קהיריה

לא נשבה כל רוח. לסביון אבדה כבר הסבלנות והוא הוריד את ראשו הלבן. הוא השתוקק שהרוח שתביא אותו למרחקים. אך האוויר לא נע ושרר שקט גמור. הסביון התמרמר.
פתאום לטאה הופיעה מאחורי אבן. היא הלכה מהר כאילו במשימה דחופה. הסביון ראה אותה ואמר "בוקר טוב לטאה. לאן את ממהרת כל כך?"

הלטאה עצרה, הביטה על הסביון בהפתעה ואמרה "בוקר טוב. אני ממהרת לביתה של הצפרדע. אנחנו מוזמנות הלילה לביתו של העכבר, אלא שהצפרדע עוד לא יודעת על כך. אני צריכה למהר כי ביתה של הצפרדע רחוק מכאן."

הסביון נאנח ואמר "אילו באה קצת רוח והרימה אותי לשמיים, הייתי מגיע לצפרדע ומודיע לה יותר מוקדם. היית חוסכת לך את ההליכה עד ביתה."

הלטאה שהזיעה מההליכה המהירה אמרה "הו, הלוואי שרוח תנשוב."

פתאום משב רוח עלה מאחורי ההרים. הוא נתן שריקה ועף עד שהגיע לסביון והלטאה. הלטאה הורידה את ראשה אך הסביון נעמד ישר מול הרוח. משב הרוח הרים אותו, הכדור הלבן של הסביון עלה עליו ועף לשמיים.

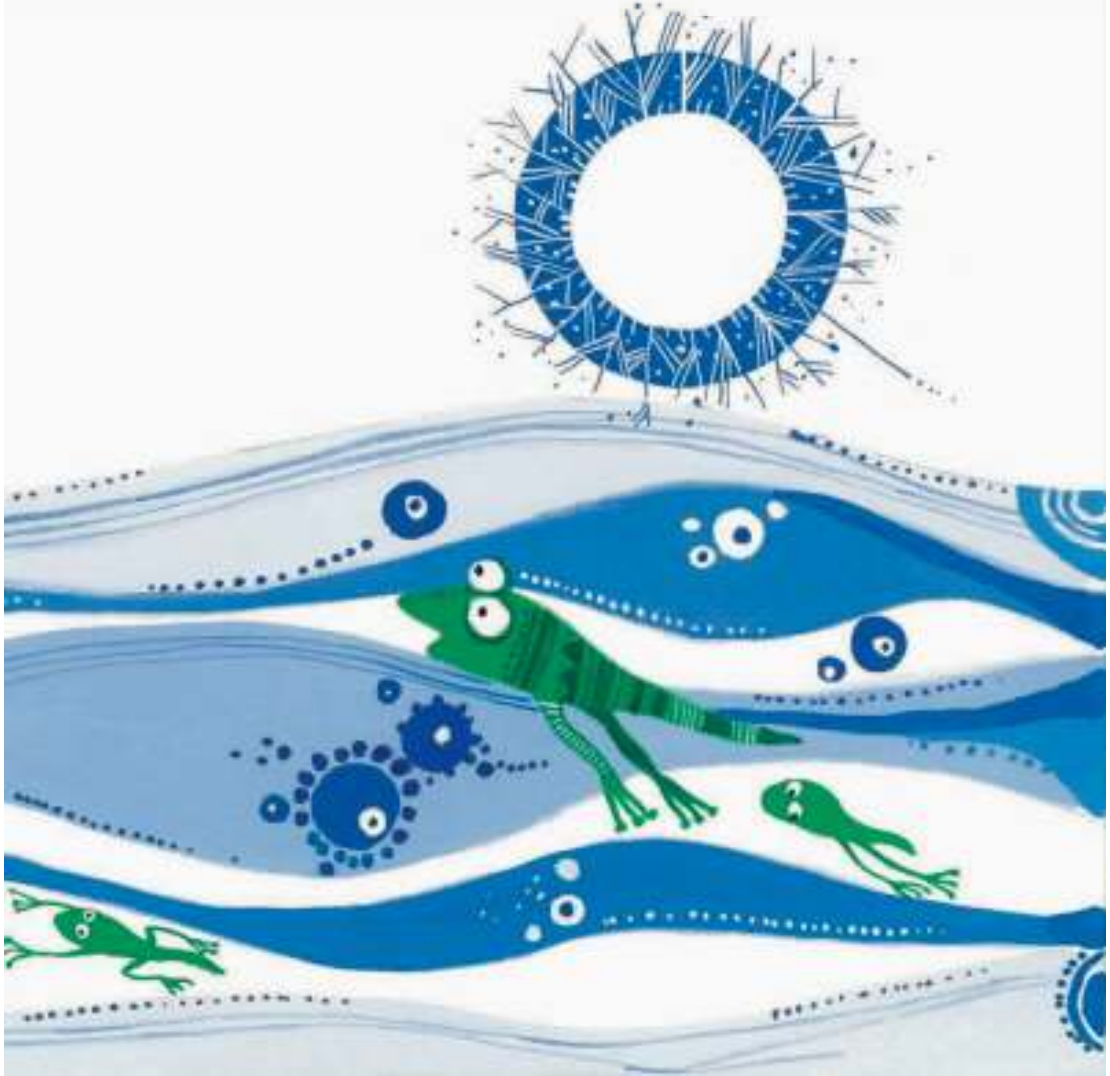

הסביון עף הלאה והלאה עם הרוח עד שהגיע לגדת הנחל. שם הרוח הורידה אותו והניחה על הגדה. אבל מיד חזרה ודחפה אותו לתוך המים. הסביון המשיך לנוע עם הזרם.
המים נשאו אותו לאט. הסביון דאג. הוא ידע שאם הפלומה הרכה והעדינה שלו תירטב הוא לא יוכל לעוף יותר. ופלומתו ספגה מים באיטיות.

פתאום ראתה אותו הצפרדע. היא שחתה אל הסביון, הוציאה אותו מהמים והניחה בעדינות ליד אבן יבשה. הסביון הודה לצפרדע ואמר "יש לי מסר בשבילך. את והלטאה מוזמנות הערב לביתו של העכבר."
הצפרדע קרקרה בהנאה ואמרה "תודה לך שאמרת לי זאת."
הסביון רצה לשוחח עוד עם הצפרדע, אך רוח מהירה נשבה והרימה אותו שוב לאוויר. הוא עלה גבוה ועוד יותר גבוה. הצפרדע נעשתה קטנה מאוד בעיניו עד שבסוף לא ראה אותה בכלל.

הרוח גלגלה אותו באוויר ונשאה למרחקים. הוא המשיך במעוף עד שהגיע לשדה מלא פרחים. כל השדה היה מכוסה בפרחים בצבעים שונים והמראה היה כה נהדר שהסביון קרא משמחה "הו! כמה יפה!"

הרוח הורידה אותו והוא בירך את הפרחים.
הפרחים הניעו את עלי הכותרת וענו בשמחה.
הוא ירד יותר נמוך והתיישב על ורד. הורד אמרה "איזה סביון יפה! ברוך הבא לשדה הפרחים שלנו."
הסביון הביט בהפתעה על הפרחים ושאל "מה מעשיכם כאן? מדוע התאספתם בשדה הזה?"
"אנו ממתינים לדבורים שתבואנה לאסוף צוף שלנו" אמר הורד.

הסביון הביט סביב אך לא ראה אפילו דבורה אחת בשדה.
"איפה הן, הדבורים?" שאל את הורד.
"הנחיל שלהן רחוק מכאן. הדבורים לא יודעות עלינו ואנו לא יכולים לספר להן שאנו כאן ממתינים" התלונן הורד.
הסביון חשב רגע ואמר "אילו הרוח הרימה אותי שוב, הייתי ממהר אל הנחיל ומספר לדבורים שאתם מחכים להן כאן."
"היינו מודים לך מאוד" ענה הורד.

הסביון ירד ונח לרגלי העץ. הדבורים ראו אותו, התאספו סביבו והוא נתן להן הוראות איך להגיע לשדה הפרחים.
לאות תודה הדבורים הרימו אותו גבוה לאוויר.

והנה הרוח חזרה והרימה את הסביון שוב לאוויר. והוא עף עם הרוח עד שהגיע לנחיל הדבורים. זה היה נחיל גדול תלוי על ענף של עץ. סביבו זמזמו דבורים רבות.

הרוח שעברה בסביבה
ראתה את הסביון ואספה
אותו שוב. הוא הסתובב
באוויר ושיחק עם הרוח.
ופתאום הרוח עזבה אותו
והוא נפל ישר לעציץ ריק
שעל אדן החלון. הוא נתפס
בתוך העציץ והרוח, כמה
שלא נשבה, לא יכלה להזיז
אותו משם. הסביון התחיל
כבר לאבד את סבלנותו.
פתאום נפתח החלון, ויד
אדם אחזה בעציץ הריק
הכניסה אותו הביתה.
היה זה ביתו של משורר.

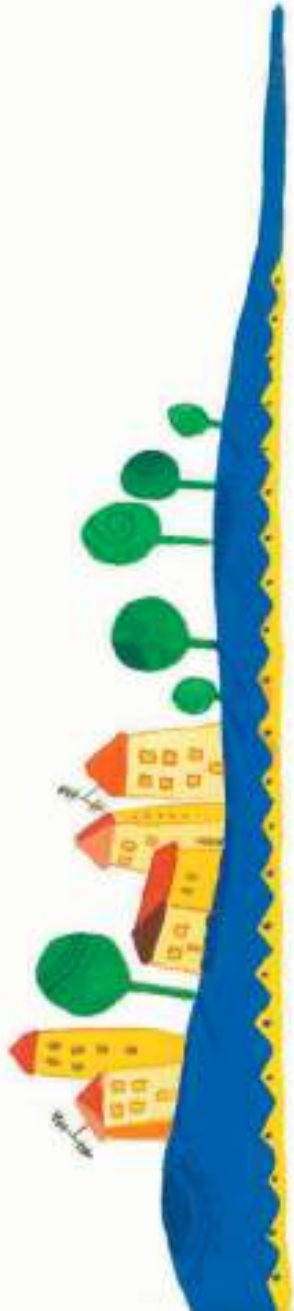

המשורר ראה את הכדור הלבן ואמר "איזה סביון יפה!"
הוא לקח אותו ושם ליד ספר השירים שחיבר. אחר כך
שתל צמח בתוך העציץ והחזיר אותו לאדן החלון.
הסביון הביט מופתע על המחברת והעפרון של המשורר.
האיש שם אותו על כף היד ובעדינות נשף עליו.
הסביון רקד רגע באוויר והתיישב על כף ידו של המשורר.
הוא חיבב מאוד את האיש.

"מה הם מעשיך?" שאל הסביון.
המשורר צחק. "אני משורר. אני מחבר שירים לדברים שאני רואה סביבי – עצים, ציפורים, בני אדם ואפילו לסביונים. ועכשיו אחבר שיר עבורך."
והמשורר כתב שיר לסביון וקרא לו את השיר. אחר כך לקח אותו ביד, פתח חלון ונשף בו חזק.
הסביון שוב עף עם הרוח ועלה אתה לשמיים. עכשיו היה לו גם שיר, שיכול היה לקחת אתו לכל מקום ולשיר בקול.

אני כמו ציפור.
כמו ציפור יפה.
אני מביא לכל
סיפורים רבגוניים.

הפלומה שלי
רכה מאוד.
המילים שלי
חמות ביותר.

עם הרוחות
אני עף שוב ושוב
אני מברך אתך
ומביא לך חדשות.